„Uitstekend," riep majoor Homann en glimlachte vergenoegd... „Maar ik begrijp nog niet hoe u dien brief machtig geworden bent."

„Dat was toevallig niet moeielijk, majoor. Jermolajèf verliet gisterenavond kort voor tien uur zijn huis en ontmoette een bekende, die hem eenigen tijd ophield. Nadat hij weer alleen was wierp hij dezen brief in de brievenbus. Het was kwart over tienen. De bus werd dus eerst om 's morgens zes uur geleegd. Ik liet door een kameraad den chef van het betrokken postdistrict uit zijn bed halen, en had nog in den loop van den nacht den brief in handen.

In de toekomst zullen wij het gemakkelijker hebben, daar wij het teeken nu kennen."

Majoor Homann reikte den inspecteur de hand en zeide:

„Ik dank u, Elkan. Copieer nu dezen brief en laat hem dan door de post aan zijn adres bezorgen. Luitenant Vidakovitch mag op geenerlei wijze verontrust worden."

Op een der volgende dagen kwam kolonel Wehrbrugg op het bataljonsbureau, waar zich, volgens een afspraak, luitenant Vidakovitch alleen bevond.

„Is de bataljonscommandant niet hier?"

„Neen kolonel."

„Dat is lastig," antwoordde de kolonel en trok zenuwachtig aan zijn grijze snor. De oude soldaat was een slechte comediant. Hij ging besluiteloos door het vertrek, als overlegde hij wat te doen stond. Eindelijk bleef hij voor Vidakovitch staan en zeide:

„U kunt overigens het werk ook wel overnemen, luitenant."

„Tot uw dienst, kolonel."

„Het gaat er om, de oorlogs-reisroute voor het eerste corps, voor zooverre die ons regiment betreft, na te zien. Ik behoef u wel niet te zeggen, dat die stukken streng geheim zijn."

„Tot uw dienst, kolonel."

„Ik moet nu tot mijn spijt naar het ministerie, anders had ik het werk zelf kunnen doen. Over twee of drie uur kom ik terug. Inmiddels kunt u daarmee gereed zijn. Verlaat onder geen omstandigheden het bureau voor ik terug ben."

„Uitstekend, kolonel."

Kolonel Wehrbrugg verliet, bevend van opwinding, het bureau en liet den luitenant vijf uur lang ongestoord werken.

Aan dit spek moest Vidakovitch bijten. De oorlogs-reiswijzer was een flinke som gelds waard.

Twee dagen later had majoor Homann een brief in handen, die bestemd was voor Madame Golubjef in Kopenhagen en den reiswijzer van het eerste corps bevatte. Luitenant Vidakovitch was gesnapt. De val sloot zich.

Op den avond dat hij in hechtenis genomen zou worden, wilde toevallig de oude Milan zijn zoon bezoeken. Ilya was niet thuis. Toen de oude man, nadat hij zich een poos met de huisjuffrouw van zijn zoon onderhouden had, wegging, viel het hem op dat een auto, waarin twee officieren zaten, nog steeds op den hoek van de straat wachtte. Ook de twee mannen die, trots den stormenden regen, voor het huis patrouilleerden, kwamen hem verdacht voor. Een razende angst overviel hem. Hij begreep wat zijn zoon bedreigde. Zijn voorgevoelens hadden hem niet bedrogen.

Men liet den oude rustig passeeren, daar hij niet onder verdenking stond. Jermolajèf, de kapper, zat reeds achter slot en grendel.

Milan Vidakovitch vloog als een bezetene weg om zijn zoon te zoeken en te waarschuwen. Hij liep alle café's binnen die Ilya placht te bezoeken, hij vroeg naar hem in de hotels, hij belde allerlei vrouwen op, maar Ilya was niet te vinden. Hij stormde ademloos, met kloppend hart, doornat van den regen naar de kamer van zijn zoon terug. Toen hij die na middernacht bereikte, zag hij, verlamd van ontzetting, dat het te laat was.

Luitenant Vidakovitch was per auto naar huis gegaan. Een meisje bevond zich in zijn gezelschap. Toen hij uit den auto stapte, traden de twee officieren op hem toe. Het waren majoor Homann en de bataljonscommandant. Vidakovitch salueerde. De officieren beantwoordden zijn groet niet. Nu eerst begreep hij wat geschieden zou. Zijn gezicht werd bleek. Een plotselinge duizel greep hem aan. Hij had een bitteren smaak op de droge tong.

De chauffeur zeide gemoedelijk: „Het is twee kronen vijftig, mijnheer."

Vidakovitch betaalde met bevende vingers.

„Zend die dame weg," beval majoor Homann. De oude Vidakovitch kwam langs de muren tastend naderbij. Zijn beenen weigerden hun dienst. Als een doodelijk getroffen dier blikte hij naar zijn geliefden zoon, die zijn sabel aan de officieren afgaf. Hij wilde het uitschreeuwen, maar een ijzeren ring perste zijn keel dicht. Hij brulde: „Ilya!", maar geen geluid klonk door den nacht.

Toen Ilya Vidakovitch in den auto der officieren steeg, zag hij het gruwzaam vertrokken gelaat van zijn vader, die de armen naar hem uitstrekte. De aanblik van den ouden, zwijgenden vader brak hem het hart. Hij begon als een klein kind te weenen.

Zoo zag Milan zijn zoon voor 't laatst.

Het onderzoek duurde niet lang daar de verrader alles bekende. Hij had geen medeplichtigen behalve den kapper, die voor den krijgsraad niet verder van belang was, zoodat de zaak reeds einde Februari behandeld kon worden. Ilya Vidakovitch werd veroordeeld tot verwijdering uit het leger en achttien jaar celstraf.

Generaal Buschgart had een slecht geweten. toen hij zijn dochter de veroordeeling van den spion vertelde.

Hedwig hief het hoofd niet van haar werk en zeide slechts:

„Dat is die man, met wien kapitein Heinersdorf niet duelleeren wilde."

Anders niets.

De generaal keek bekommerd naar het smalle, bleeke gelaat van zijn kind en zweeg bedrukt.

Den volgenden dag vroeg hij, een weinig verlegen, aan majoor Homann: „Kunt u mij niet zeggen waar Baron Heinersdorff zich tegenwoordig bevindt?"

„Ik heb er geen flauw idee van, excellentie. Geen mensch weet waar hij is. De chef vroeg ook al naar hem. Heinersdorff is als verdwenen van den aardbodem."

Generaal Buschgart bedankte en trok zich terug. Hij had 't gevoel, dat hij een onrecht goed te maken had.

In de eerste dagen van Maart werd het vonnis tegen Vidakovitch bevestigd. De straf kon voltrokken worden. Op een stralend lichten voorjaarsmorgen had de openbare bekendmaking van het vonnis plaats. Eenige honderden menschen stonden op het reusachtige, door de zon overschenen kazerneplein en wachtten het schouwspel af.

Ook de oude Vidakovitch was daar gekomen in de hoop zijn zoon nog eenmaal te kunnen zien.

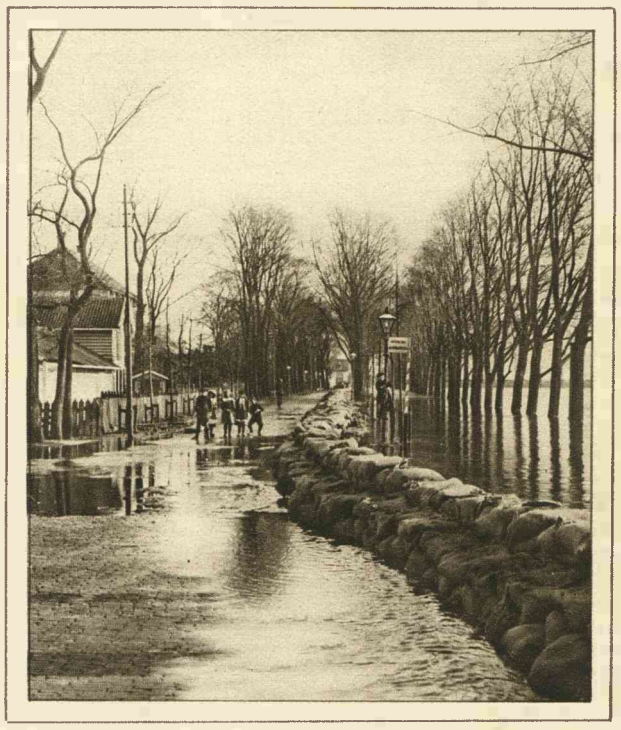
Hij leunde tegen een paal en staarde zonder tranen in de blauwe lucht.

(Wordt vervolgd.)

DE WATERSNOOD TE PURMEREND.

De dam dien men vóór de sluizen dwars door het Noordhollandsch Kanaal heeft gelegd, teneinde het wild-opstuwende water tegen te houden en een doorbraak van den Beemsterpolder te voorkomen. Een paar malen heeft de dam op punt gestaan door te breken.

DE WATERSNOOD TE PURMEREND.

Aan de Oostzijde van Purmerend tracht men het water door middel van zandzakken tegen te houden. Op het oogenblik dat bovenstaande foto werd gemaakt, begon het echter op te zetten. De Stationstraat, welke onze afbeelding weergeeft, begon toen reeds ernstig te verzakken. Duidelijk is te zien hoe het water, dat rechts van den dam hooger staat, reeds onder de zakken doorvloeit.

DE WATERSNOOD TE PURMEREND.

De kistdam door het overstroomde gebied; aan de overzijde (rechts op de foto) ziet men de tweede doorbraak aan den anderen kant van de Hollandia-fabriek. Aan twee zijden van genoemde fabriek is de kistdam n.l. bezweken. (*foto's H. I. P. B.*)